

Sygn. akt V KO 75/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **A. B.**

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 października 2016 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 września 2009 r., II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 17 czerwca 2009 r., sygn. akt III K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wskazany wyżej wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś., utrzymanym w mocy przez Sąd Apelacyjny w (...) po rozpoznaniu apelacji obrońcy A. B., został on skazany na karę 25 lat pozbawienia wolności na podstawie art. 148 § 1 k.k. za zabójstwo w dniu 30 września 2007 r. w S. ciotki S. S. oraz na karę 3 lat pozbawienia wolności na podstawie art. 207 § 1 k.k. za znęcanie się nad nią od 2006 roku do 30 września 2007 r. w S., a następnie na karę łączną 25 lat pozbawienia wolności.

W sporządzonym przez siebie wniosku z dnia 31 maja 2016 r. (k. 847 w zw. z oświadczeniem z dnia 25 lipca 2016 r. – k. 853) A. B. wniósł o wznowienie

postępowania, podnosząc, że dowody zgromadzone w śledztwie zostały sfałszowane, usunięte albo nie poddane badaniom kryminalistycznym, a nadto, iż sprawa, będąca „ewidentna zemstą prawników” powiatu ś., „budzi coraz więcej wątpliwości”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem skazującym, może nastąpić tylko w oparciu o ściśle określone podstawy, wyliczone w art. 540, 540a, 540b i art. 542 § 3 k.p.k. Chodzi bowiem o obalenie orzeczenia przesądzającego o sprawstwie i winie skazanego, z którym to orzeczeniem wiąże się domniemanie prawidłowości dokonanych w tym zakresie ustaleń faktycznych. Z tych powodów wnioski o wznowienie postępowania nie jest zwykłym, ale nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, jak stanowi tytuł Działu XI Kodeksu postępowania karnego, normujący m. in. postępowanie wznowieniowe. Warunkiem wznowienia postępowania jest zatem wystąpienie którejś z nadzwyczajnych okoliczności wymienionych we wskazanych wyżej przepisach, przy czym to na wnioskodawcy ciąży obowiązek wykazania, że zachodzi jedna albo kilka podstaw do wznowienia postępowania.

Wniosek w najmniejszym nawet stopniu nie spełnił tych wymogów. Brak w nim nie tylko powołania się na którąś z podstaw wznowieniowych, ale i naprowadzenia, choćby w sposób opisowy, że taka podstawa wystąpiła. Nie ma w szczególności wskazania, że ujawniły się nowe fakty lub dowody świadczące o tym, iż A. B. nie popełnił przypisanego mu czynu z art. 207 § 1 k.k. lub nie dopuścił się zabójstwa pokrzywdzonej, a jedynie ciężkiego uszczerbku na jej zdrowiu, którego następstwem była śmierć pokrzywdzonej, jak to przyjął w pierwszym wyroku Sąd Okręgowy, czego nie kwestionował oskarżony, czyli brak jest nawiązania do podstaw wznowieniowych z art. 540 § 1 pkt 2 lit.a i b k.p.k.

Wobec powyższych ewidentnych braków wniosku, należało odmówić jego przyjęcia jako oczywiście bezzasadnego, a więc postąpić w myśl dyspozycji art. 545 § 3 k.p.k.